

Biographie

Muinaslugu...

21. novembril 1965 ilmus Prantsusmaa televiisorite ekraanidele väike habras tüdruk.

Ei möödunud aastatki, kui tema nimi oli tuntud üle kogu maa. Seejärel kohtus temaga kogu ülejäänud maailm. Inimesed hakkasid rääkima tema muinasloost, mis oli muinaslugu ilma igasuguste liialdusteta.

Mireille sündis Avignoni linnas esimesena pere neljateistkümnest lapsest. Peagi järgnesid Monique, Christiane, Marie-France, Réjane, Régis ja Guy (kaksikud), Roger, Jean-Pierre, Rémy, Simone, Philippe, Béatrice ja Vincent.

Mireille isa Rogeril, ametilt hauakivide valmistajal, oli imetlusväärne tenor ning ta oli alati unistanud lauljaks saamisest. Pere elas puust osmikus, mille katus sadas läbi ja tuul puhus ustest ja akendest. Need polnud just lustlikud tingimused.

Kui Mireille oli 15-aastane, kolis pere valitsuse toetusel 5-toalisse korterisse, kus oli uus seni tundmatu luksus – vannituba. Mireille meenutab: see oli mu elu ilusaim päev, esimest korda elus käisin ma vannis; milline erakordne elamus see oli!

Igal hommikul läks Madame Marcelle Mathieu turule, kus tal tuli väga hoolikalt mõelda läbi oma valikud. Iga frank oli arvel, sest Roger Mathieu teenis vaid 200 franki nädalas oma isalt, tagasihoidliku pereäri omanikult. Mathieude pere igakuine sissetulek ei ületanud 1800 franki kuus, millest 190 franki kulus üüri maksmisele. Toimetulek pere rahaasjadega oli Marcelle Mathieule sagedaseks peavalu põhjuseks, eriti kui oli vaja osta kleit ühele, pesu teisele ja jalavarjud kõigile.

Vanima lapsena õppis Mireille ruttu, kui suured saavad olema tema kohustused. Kõik toad olid puhtad ja korras. Meie majas võis põrandalt süüa, ütleb Mireille uhkusega.

Roger Mathieu oli suurepärase töötaja, kes ei kartnud higi ja pisaraid. Puhkus? Meelelahutus? Neid sõnu Mathieude pere sõnavaras polnud. “Ma olin neli aastat vana, kui ma laulsin esimest korda rahva ees.” See oli kesköisel missal. Kuulates raadios ja televiisoris suuri lauljaid, unistas Mireille nendetaoliseks kuusaks lauljaks saamisest. Ta tahtis laulda mitte ainult oma perele ja koolikaaslastele. Edith Piaf oli tema iidol, tema eeskuju. Käsitöötundides palusid klassikaaslased Mireillel laulda *La vie en rose*. Võttes Mireille oma õpilaseks, ei suutnud hääleseadja Laure Collière jätta mainimata, et laulja elukutse on omandanud paljud, kellel pole selleks tööks tõelist kutsumust. “Et olla laulja,” tavatses ta öelda, “pead sa olema tugev nii kehalt kui vaimult. Sul on palju suurem tõenäosus maanduda heinakuhjas kui Rolls Royce’i patjadel.” “Teil on kindlasti õigus,” vastas Mireille, “kuid kes ei riski, ei võida kunagi.”

Professionaalne mäenedžer Johnny Stark märkas Mireille erakordset andekust. Talenti tunnustades, hoiatas ta Mireilled: “Ära unusta, et sa olen algaja. Raiu endale pähe, et ma sunnin su tööle kui hobuse, et ma nõuan sult palju, ja et ma olen armutu. Mõttele selle peale, sa võid veel öelda ei. Kui sa aga tahad mind kuulata, tahad teha rasket tööd ja minna läbimõeldud sammudega kuulsuse teele, teen ma sinust tõeliselt hea, tõeliselt suure tähe.” Stark teadis, et mis ka ei juhtuks, Mireille peab vastu, sest ta on võitleja, kelle jaoks on laulmine kõigest muust olulisem. Johnny usaldas Mireille orkestrijuhi Paul Mauriat hoolde, et viimane õpetaks tütarlapse (Starki väljendi kohaselt) “mitte ulguma.”

Siis tulid proovid, fotosessioonid, intervjuud, mida Stark iial vahele ei jätnud, muusikatunnid, laulutunnid, tantsutunnid, prantsuse ja inglise keele tunnid, võimlemine. Stark tavatses öelda, et Mireille erakordne edu, uskumatult lühike aeg, mis kulus kuulsuseni jõudmiseks, ei olnud saavutatud mitte ime läbi. Mireille armastas tööd töö enda pärast.

Oma tiheda ajakava intensiivseimatel hetkedel, nagu näiteks siis, kui Mireille alustas enda tutvustamist USA-s, magas ta öösiti neli tundi – küll jõuab puuduva hiljem järele magada. Uskliku inimesena on Mireille moto: “Mu Jumal ja mu töö”. Lõpuks lindistas Mireille Ed Sullivan Show – kõige populaarsema, 50 miljoni vaatajaga, telesaate USA-s. Show jõudis eetrisse järgmisel pühapäeval ja sai suurepärase vastuvõtu osaliseks. Kogu

Ameerika, vaimustatud Avgnoni laululinnu häälest, rääkis Mireillest. Siis Las Vegas, Hollywood, intervjuud, telefonikõned, kutsed... New Yorgis, kus Mireille oli külaliseks Merv Giffini Shows, sai temast kuulsus. Mireille laulab alati armastusest. "Muusika on parim viis öelda: ma armastan sind," ütleb ta. Mireille lauludes kõlav romantika on iga tütarlapse südames – ja Mireille pole erand. "Minu laulud räägivad alati armastusest, seepärast meeldivad nad mulle". Mireille on laulnud igasugustele kuulajatele ja peaaegu kõigis maailma maades; teda armastavad nii lihtsad inimesed kui ka selle maailma vägevad. Teda on vastu võtnud riigipead ja ta on rännanud läbi terve maailma. "Kõige kodusemalt tunneb Mireille end laval", tavatses Johnny Stark öelda. "Seal on ta enda päralt, seal leiab ta rahu."

"Laulja elus," räägib Mireille, "ei ole mitte ainud triumfid ja õnnelikud mälestused. Seal on päevi, kui sa pead astuma lavale teadmise, et see on viimane asi, mida sa teha tahaksid. Sa pead naeratama, kui su süda on kusagil mujal ja kurb – sul tuleb see kõik hoida vaid iseendale. Seal on kurnatus, mille sa pead unustama, sest eesriie on jälle tõusmas. Meeleheide su südames ei lähe arvesse, kui sul tuleb laulda rõõmust; sa võid olla surmani hirmunud, kuid see ei loe, sest tuled on süttimas."

Selline on Mireille – süda, mis laulab, süda, mis valab pisaraid... kuid enam kui kõike muud: süda, mis armastab. Mireille isa Roger, kes suri aastal 1985, ja tema mänedžer Johnny Stark, kes lahkus sellest ilmast aastal 1989, oleksid mõlemad tema üle uhked. Mireille jätkab laulmist, abiks öde Monique, kes kunagi ei lahku tema kõrvalt, assistent Yvonne, ja tema usk Jumalasse.

"Remerciments à Marika TAMMARU"

